

A HAZÁÉRT

Isten, ki szemedet mindig nyitva tartod,
Még a féregtől se fordítod el arcod,
Látod a jövőndőt csakúgy, mint a múltat,
Bölcs gondoskodásod soha el nem múlhat,
Nemzetek sorsát intézed egedből,
Vezeted napfényen, árnyékon keresztül:
Függjön tekinteted a mi szép hazánkon,
Minden porszemére tőled áldás szálljon!

Te tudod legjobban: drága föld ez nekünk,
Minden talpalatját megáztatta vérünk.
Őseink porából fakad itt a fűszál,
Végig a levegőn az ő sóhajuk száll.
Századok keservét hordozza a szellő,
Honfigyász az égen a fekete felhő,
Tisza, Duna, Sajó könnyeinkből támadt –
Óh nagy Isten, áldd meg a mi szép hazánkat!

Hamvaikat őrizd, kik a honért haltak,
Parancsolj, Uram, az égi madaraknak:
Hadd menjenek széjjel, szóljanak mindnyájan
Sírjaikon szerte a magyar hazában.
Adj nekik pihenést, üdvözítő álmot,
Legyen csontjaiknak nyugalma áldott!
Kegyeletes utód szórja be virággal
S tanuljon a portól századokon által.

Áldd meg, kik javát munkálják a honnak,
Hírnevén, örömén híven fáradoznak!
Gyújts lelkükben erős, tündöklő világot!
Lehelj a szívükbe olthatatlan lángot!
Hadd mutassa e két égő fáklya fénye:
Hol van a haladás nemzeti ösvénye.
És ha megtalálták: útjokat ne fedd el!
Igazítsd a célhoz szent segedelemmel!

Add, hogy virágozzék békén Magyarország,
Ragyogja be földjét az arany szabadság.
Hegyei közt boldog népnek dala zengjen,
Messze róna síkján sárga kalász rengjen.
Sátoros erdőben szapora vad járjon,
Ízes hal cikázzék gyöngyöző hullámon.
Mesterség, művészet, tudomány fejlődjék,
Szálljon a hazára koszorú, dicsőség!

És ha vész fenyeget, harsona megharsan:
Kardjaink élére szállj zúgó viharban!
Csapj le, mint a villám, ellenség hadára!
Ne érezze sarkát szép hazánk határa!
Szállj, mint eleven tűz, lobogással égve,
Honszerelem gyanánt mindnyájunk szívébe!
Bátoríts, vezérelj tartós diadalra!
Szabadság Istene, vigyázz a magyarra!